

— Minek ugrál az ilyen, akár a bakkecske!

Eszeágában se volt a bírót fölsegíteni, s talán szándékosnak vélte, hogy feléje futott, mert haragosan ment tovább útjára. De Vanay feléje se nézett. Lassan felhúzta két lábát és felült. Öregnek, tehetetlennek, egész életére elintézettnek érezte magát. — Lehetetlen! — motyogta. — Ez most már végig így lesz? — s a pánik elhatalmasodott benne. Még egyszer gyorsan összeszedte magát, fölállt, leporolta magát, s mintha valaki üldözné, sietve elindult a felesége felé. Fájt a térde, a válla, de hősiezen titkolta maga előtt is, s amikor a felesége elé ért s az aggódalmasan kérdezte, nem történt-e baja, fitymálóan hazudta: — Semmi! Kicsit megbotlottam egy göröngyben, de nézd, még a botom se tört el...

A felesége megigazitotta félrecsúszott nyakkendőjét.

— Minek az? Öreg embernek így is jó, — mondta nevetve, aztán belekarolt az asszonyba — évek óta nem karolt már bele! — s mintha most venné észre, mosolyogva jegyezte meg: — Csak most látom, milyen jól áll neked ez a kalap... Még jó, hogy nem vágattad le a hajad.

Az asszony kérdően nézett rá.

A NAPPALT NEM SZERETEM

*A nappalt nem szeretem: komisz paraszt,
csendembe gázol duhajan:*

*jön-megy, csapkod, s közben sunyin les egyre
és csúnya, mocskos szája van.*

*Az éjszaka más: csendes öregasszony,
aki süket és vak szegény,
s mint ifjú lány puha száján a csókot,
úgy nyújtja az álmat felém.*

Baradlai Albert